

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a beach. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a light-colored, sleeveless dress with a large, ornate necklace and earrings. The man has dark hair and is wearing a light blue shirt. They are looking at each other and about to kiss. The background shows a blue ocean and a hazy coastline.

Chantelle Shawová
Sicilská
obrana

 HARLEQUIN®

CHANTELLE SHAWOVÁ

SICILSKÁ OBRANA

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

tak máme za sebou další společný rok. Myslím – a hlavně doufám –, že to byl divný rok. Důraz dávám na to slovo „byl“, protože pevně věřím, že po tom, co jsme si v tom roce 2020 všichni prožili, snad zase vysvitne sluníčko (obrazně i doslova) a budou na nás čekat lepší časy.

Snad Vám nevzaly všechny ty karantény, epidemie a ekonomická opatření, která nás všechny postihla, chuť oslavit Vánoce a přivítat nový rok. Samozřejmě nevím, teď, v době, kdy píšu tyto řádky, jaké svátky budou, ale jak už jsem napsal v úvodu, doufám, že předznamenaají příjemnější dobu.

A i kdyby (ale to snad ani nesmím přivolávat!) ne, zůstává tady jedna jistota. A tou je láska. Ne nemyslím tím teď své knihy plné lásky, i když budu pochopitelně rád, když Vám zprostředkují aspoň kousek radosti. Myslím tím tu opravdovou každodenní lásku, s kterou lze překonat všechno.

Takže...

... s láskou

Váš Harlequin

Chantelle Shawová

SICILSKÁ OBRANA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Virgin's Sicilian Protector

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2018 by Chantelle Shaw

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5351-2 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5352-9 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5353-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Při pohledu na fotografii, zveřejněnou na titulní straně bulvárního deníku, přeběhl Arianně mráz po zádech. Byla na ní zvečněna v titěrných bikinách, jak nasává šampaňské přímo z lahve.

To, že svými výstřelky plní stránky bulváru, jí kdysi nijak nevadilo. Před rokem, v den svých čtyřicetadvacátých narozenin, ale konečně prozřela a došla k závěru, že ať dělá, co dělá, otci se nezavděčí a jeho pozornost si nezíská. Jediné, co ho zajímalo, byly peníze a jak je vydělat. A taky řídit Ariannin život úplně stejně, jako kdysi řídil život své manželky, Arianniny matky.

Arianna trávila každé léto v jejich rodinné vile v Positanu na amalfitánském pobřeží a, přestože se italsky nikdy pořádně nenaučila, popisek pod snímkem na titulní straně si jakžtakž přeložit dokázala.

NÁVRAT SPRATKŮ

Už jsou tu zas! Dětičky boháčů z celé Evropy opět dorazily na amalfitánské pobřeží, aby se tu v létě vyřádily. Miliardářská dcerka Arianna Fitzgeraldová se ve společnosti svého dobrého kamaráda, televizní hvězdy Jonnyho Monaghana, na jeho luxusní jachtě očividně velmi dobře baví.

Arianna je dcerou módního návrháře Randolpha Fitzgeralda a britský tisk ji výstižně nazval „nejrozmazlenější a nejzbytečnější osobou na světě“.

Ta poslední slova opakoval tisk po celém světě v nejrůznějších jazycích pořád dokola, takže Ariannu nijak nepřekvapila. Vrátila noviny tam, odkud je vzala, tedy na kachličkovanou podlahu, zavřela oči a pokoušela se rozpomenout, proč strávila noc na lehátku u bazénu. Byla pořád ještě příliš unavená na to, aby si položila otázku, kdo tam ty noviny narafičil tak, že je nemohla přehlédnout. Hlavu měla jako střep, ústa vyprahlá a vůbec si nevzpomínala, jak a proč se ocitla na Jonnyho jachtě, ani jak se dostala zpátky do vily Cadenza. Netušila ani, kdy a jak si kolem těla přes miniaturní zlaté bikiny, co si koupila v Austrálii, uvázala vzdušný sarong.

Bylo jí zle. Ale nemohlo to být z přemíry alkoholu, protože téměř nic nevypila. Třeba někdo něco nasypal do lahve šampaňského, z níž jen usrkla? Jonny a jeho parta, do níž ještě celkem nedávno patřila i ona, rádi zaháněli nebetyčnou nudu kokainem a dalšími „rekreačními“ drogami. Arianna s nimi ve vymetání nejrůznějších večírků v ničem nezaostávala, ale drogám se vyhýbala jako čert kříži. Protože na vlastní oči viděla, jak užívání drog z některých z jejích přátel udělalo doslova lidské trosky.

Zatímco se pokoušela najít v sobě poslední síly, aby mohla z lehátka konečně vstát a dojít do svého pokoje, zaslechla na kachličkách čísi kroky a ucítila vůni čerstvě uvařené kávy.

To bude určitě starý dobrý Filippo. Ten jediný na ni býval hodný, když tu jako dítě trávila školní prázdniny. Chůvy, jež její otec pro zdejší pobyt pravidelně najímal, na ni byly naopak velmi přísné.

Což se jí pochopitelně nelíbilo. Už v elitní internátní škole, kterou navštěvovala v Británii, měla problémy s autoritami, odmítala se podříditi příkazům a právě proto ji odtud v patnácti letech vyhodili.

Sluha Filippo byl jedním z mála, kdo ji za její vzpurnost a rebelantství neodsuzoval. Dokonce jí předal svůj tajný recept na lék proti kocovině, který, jak měla možnost sama se několikrát přesvědčit, opravdu funguje. Teď ale dostala chuť na dobrou silnou černou kávu.

Kroky se zastavily opodál. Arianna pootevřela oči a nejdřív ze všeho spatřila černé kožené holínky. Ne snad, že by někdy Filippově obuvi věnovala nějakou zvláštní pozornost, ale byla si téměř jistá, že černé kožené holínky nenosí. A nenosí ani vyšisované džínsy. Pomalu zvedala zrak. V džínsech, obepínajících štíhlé boky, bylo zastrčeno černé tričko, pod nímž se rýsovalo ploché břicho a mohutná svalnatá hrud.

To rozhodně není malý podsaditý Filippo. Najal otec nějakého nového sluhu? Pohlédla muži do tváře a srdce se jí rozbušilo.

„Kdo jste? A kde je Filippo?“ zeptala se podivně nakřáplým hlasem. To proto, že jí tak vyschlo v krku. Rozhodně ne proto, že pohled na krásného neznámého jí téměř vyrazil dech, namlouvala si.

„Jsem Santino Vasari, váš nový osobní strážce,“ představil se hlubokým sametovým hlasem a Arianna se celá zachvěla. „Váš otec říkal, že vás o mně informoval.“

„A-ano, to je pravda...“ přikývla a mlha v hlavě se jí pomalu začínala rozpouštět. Vzpomněla si na textovou zprávu, již obdržela včera poté, co po únavném letu ze Sydney přistála v Londýně. Když na displeji mobilu zahlédla otcovo jméno, zaradovala se, že se

mu snad po ní stýskalo. Přece jen strávila v Austrálii dlouhých šest měsíců. Ale jen jí sděloval, že ve vile Cadenza na ni čeká nový osobní strážce, Santino Vasari, bývalý voják.

Tak proto má tak vypracovanou postavu, pomyslela si Arianna a nervózně si špičkou jazyka olízla suché rty. Všimla si, že se zadíval na její ústa a zrudla rozpaky. Pak si všimla, že hedvábný sarong, do něhož se zahalila, se jí během noci, strávené na lehátku, vyhrnul až ke stehnům a urostlý mladý muž hledí na její štíhlé nohy se zjevným zalíbením. Na zvědavé a obdivné pohledy byla zvyklá. Koneckonců v posledních zhruba deseti letech se neustále snažila upoutat pozornost okolí všemožnými nepřístojnostmi a skandály. V přítomnosti Santina Vasariho se ale najednou kupodivu cítila nesvá. Rychle se posadila, přehodila nohy přes okraj lehátka a zakryla si je.

Trochu se jí při tom pohybu zamotala hlava, což Santino kvitoval s náznakem úsměvu na rtech a pobavenými jiskřičkami v očích.

„O žádného osobního strážce jsem nežádala,“ obořila se na něj. „Cestoval jste sem úplně zbytečně. Nechci vás, pane Vasari.“

„Opravdu ne?“ zeptal se překvapeně, jako by byl skálopevně přesvědčený, že neexistuje žena, jež by mu dokázala odolat. A asi se ve svém přesvědčení nemýlí, připustila Arianna v duchu. Přídavné jméno „hezký“ zdaleka nevystihovalo to, jak vypadal. Ostře řezaná, jako by z mramoru vytesaná tvář s vystouplými lícními kostmi, odhodlaná brada a skráně zarostlé strništěm stejně černým jako vlnité vlasy už zdaleka ne vojenského stříhu...

Nezdálo se, že by ho její rázné odmítnutí nějak rozhodilo. Pomalu došel až k ní. Pohyboval se s neuvěřitelnou elegancí a Arianně nejvíc ze všeho připomínal

tygra, neslyšně se blížícího k nic netušící kořisti a připraveného zaútočit. Působil uvolněně, ale pronikavý pohled jeho smaragdově zelených očí naznačoval, že jsou neustále ve střehu.

Když se jí zadíval na ňadra, deroucí se z miniaturní podprsenky, polilo ji horko. Tohle se jí ještě nikdy s žádným mužem nestalo. Dokonce se začala domnívat, že je nejspíš opravdu frigidní, jak se o ní vyjádřil jeden z jejích bývalých potě, co s ním odmítla spát.

Zvedla hlavu a přiměla se nedat na sobě znát sebe-menší rozrušení a zadívat se Santinovi zpříma do očí. Jenže když odložil podnos s kávou na nízký stůl, jednu z židlí si přitáhl blíž k lehátku, posadil se na ni a vlahý ranní vánek k ní donesl kořenitou vůni jeho kolínské, srdce se jí znovu rozbušilo jako o závod.

„Víte, Arianno...“ začal. „Můžu vám říkat Arianno?“ chtěl se ještě ujistit. „Oslovovat vás slečno Fitzgeraldová mi přijde trochu zdlouhavé, zvláště když spolu teď budeme trávit víc času.“

„To tedy nebudeme!“ vyprskla vztekle.

Nehnul ani brvou. „Ať se vám to líbí, nebo ne, váš otec mě najal jako vašeho osobního strážce. Takže kdykoli se rozhodnete opustit tento dům, budu vás doprovázet.“

Prsty s dokonale upravenými nehty bubnovala na opěradlo lehátka. „Pročpak má pan Randolph Fitzgerald najednou takovou potřebu mě chránit, když o mě nikdy nejevil sebemenší zájem? A proč si myslí, že potřebuju ochranu zrovna v Positanu, kde je kriminalita téměř nulová a navíc mě tu všichni dobře znají? Jezdím sem totiž pravidelně každé léto už od dětství.“

„Svůj příjezd jste oznámila skutečně nepřehlédnutelným způsobem,“ poznamenal s ironickým úsměvem na rtech a vzal do ruky na zemi se povalující

bulvární plátek. „Donesl jsem vám to, když jste ještě spala. Tahle fotografie, jak se dobře bavíte na jachtě svého přítele, obletěla mezitím celý svět, otiskly ji na první stránce noviny v Anglii i jinde v Evropě a objevila se pochopitelně i ve zdejším tisku. Najít vás nedá nikomu vůbec žádnou práci.“

Představa, že se vyskytoval poblíž, zatímco spala, ji znervóznila. Ještě nikdy nespala v přítomnosti nějakého, tím méně úplně cizího, muže. „Mě nikdo hledat nemusí. Většina mých přátel a známých ví, že léto trávím v Positanu,“ odsekla.

Pak se znovu zadívala na snímek v novinách a najednou se ji rozbřesklo. „Nejsem hloupá, pane Vasari. Víím, proč vás otec najal.“

Její sdělení ho zaskočilo, ale možná se jí to jen zdálo. Zadíval se jí přimhouřenýma očima do tváře a nako zrudně se zeptal: „A proč tedy?“

„Najal vás, abyste mi zabránil dělat vylomeniny a objevovat se na titulních stranách bulvárních plátků.“

„Což se vám opravdu až dosud velmi úspěšně dařilo,“ poznamenal suše a jeho pohled na fotografii na titulní straně místních novin byl tak všeríkající, že se Arianna ke svému vlastnímu úžasu snad poprvé v životě do hloubi duše zastyděla.

Na tom, co si o ní myslí okolí, jí nikdy ani v nejmenším nezáleželo. Nebo si to alespoň namlouvala. Slova, s nimiž se s ní loučila ředitelka elitní internátní školy, že pokud nezmění své chování a svůj přístup k životu, nikdy nic nedokáže, jí utkvěla v paměti. Přesto se i teď ujišťovala, že na tom, co si o ní myslí nějaký nejspíš velmi povrchní a nevzdělaný floutek, který jen dobře vypadá, jí opravdu ani zbla nezáleží.

„Zpít se do němoty a předvádět se veřejnosti polonahá, jako nějaká děvka, mi přijde poněkud...

nerozumné,“ komentoval její včerejší výstup věcně a Arianna by se nejraději propadla do země. Připadala si stejně provinile jako tehdy v ředitelně elitní internátní školy.

Něco na tom asi bude, uvědomila si. Kdyby s ní takhle otevřeně alespoň jednou promluvil její otec a dal tím najevo alespoň špetku zájmu o ni, mohla dnes být úplně jinde.

Jenže právě jeho nezájem ji dohnal tam, kde se ocitla. Jen kvůli němu se chovala jako nevladatelné dítě a v dospívání jako rebelka. Jen proto, aby vzbudila jeho zájem, se ocitala na titulních stranách bulvárních plátků. A ten drzoun, co sedí naproti ní, všemu, co se o ní napsalo, uvěřil a teď se jí snaží namluvit, že takhle zpovykaná a nevychovaná ve skutečnosti opravdu byla a je.

„A víte, že na váš názor nejsem vůbec zvědavá?“ vmetla mu do tváře.

Záblesk zloby v jeho očích jí prozradil, že má co dělat, aby nevybuchl, což ji pobavilo a potěšilo zároveň. Měla radost, že v něm vzbuzuje alespoň *nějaké* emoce, což se jí s otcem nikdy nepodařilo.

„Včera jsem na vás čekal na letišti v Neapoli, kam jste měla přiletět z Londýna, ale nepřiletěla. Rád bych věděl, jak jste se do Positana dostala.“

„Na letišti Heathrow jsem potkala svou kamarádku Davinu, která se zrovna chystala odletět sem na amalfitánské pobřeží soukromým letadlem společnosti svého otce a pozvala mě, ať letím s ní.“ Arianně se pomalu začínala vracet paměť. Přistáli na malém letišti nedaleko pobřeží a Davina se domluvila s Jonnym a jeho partou, že se k nim připojí na Jonnyho jachtě *Sun Princess*.

Od Ariannina odletu ze Sydney tou dobou uplynulo už devětatřicet hodin, během nichž téměř nic

nejedla ani nepila. Byla příliš unavená na to, aby se zmožila na nějaký odpor, takže se nechala Jonnym přesvědčit, aby na jachtu dorazila s Davinou. Slíbil, že ji pak do Positana dopraví po vodě.

Chtělo se jí spát, ale na jachtě byla zábava v plném proudu, tak se alespoň převlékla do svých nových zlatých plavek, jež zakrývaly opravdu jen to nejnutnější, natáhla se na jedno z lehátek na palubě a zavřela oči.

V jednu chvíli jí kdosi podal láhev šampaňského, z níž si dopřála jediný doušek, aby alespoň trochu uhasila žízeň. Měla smůlu, že právě v tu chvíli kolem jachty prosvištěl motorový člun, z něhož fotograf, přítomný na jeho palubě, pořídil ten snímek, který se dnes objevil na titulní straně nejedněch novin.

Zadívala se Santinovi do tváře.

Nebyl v pravém slova smyslu krásný, jako třeba modelové, s nimiž měla možnost se občas fotografovat pro reklamní kampaně. Na rozdíl od nich ovšem vypadal jako opravdový muž a vyvolával v ní dosud nepoznaný pocit vzrušení, což ji zaskočilo. Věděla, že se mužům líbí a ráda s nimi flirtovala, ale tenhle zvláštní pocit ještě nikdy nezažila.

Z nějakého neznámého důvodu dostala zničehonic chuť tomu člověku vysvětlit, jak to s jejím pobytem na jachtě opravdu bylo, a dokonce mu svěřit, že už konečně dospěla a rozhodla se dát svému životu nějaký smysl. Ale nejspíš by jí stejně neuvěřil a nebo by mu to bylo úplně jedno. Stejně jako všem ostatním. Nikomu na ní nikdy ani v nejmenším nezáleželo. Otce zajímalo jen jeho vlastní podnikání a matka rodinu opustila, když byla Arianna ještě dítě, kvůli milenci, s nímž pak začala nový život u protinožců.

Santino vzal do ruky konvici a šálek na podnose naplnil horkou voňavou kávou. Arianna se pro něj

natáhla, ale místo, aby jí ho podal, vzal ho do ruky a napil se sám.

„Výborná káva,“ liboval si. „Dojděte si do kuchyně. Myslím, že by vám taky prospěla,“ nadhodil.

Rozpaky zrudla. Z jeho slov usoudila, že asi vypadá hrozně. Rukou si prohrábla rozčuchané vlasy. Po předlouhé cestě přes několik časových pásem byla nejen vyčerpaná, ale především dehydrovaná, což na první pohled mohlo působit jako důsledek prohýřené noci a konzumace přemíry alkoholu.

„Myslela jsem, že vás Filippo požádal, abyste mi kávu donesl.“

„Nepožádal,“ vyvedl ji z omylu. „Mixuje v kuchyni jakýsi koktejl ze syrových vajec a špenátu. Prý vám to pomáhá zbavit se kocoviny a postavit se na nohy.“

Pak zvedl poklop nad talířem na podnose a Arianně se při pohledu na čerstvé nadýchané pečivo a tenké plátky šunky, jimiž jí kuchařka Ida vždycky udělala radost, začaly sbíhat sliny. Když se do nich Santino s neskrývanou chutí pustil, přála si jediné. Aby se těmi lahůdkami udávil.

„K večeři prý bude *agnello arrosto con fagioli bianco* – pečené jehněčí s bílými fazolemi,“ poznamenal jakoby mimochodem poté, co spořádal druhý kousek křupavého pečiva. Pak se slastně protáhl, při čemž se mu vyhrnulo tričko a odhalilo dobronzoza opálené ploché břicho. „Myslím, že se mi ve vile Cadenza bude líbit,“ konstatoval s blaženým úsměvem na rtech.

Pohled na jeho odhalené břicho jí znovu vehnal ruměncem do tváře, což Santina pobavilo. Rychle zvedla oči. „Moc se netěšte,“ vyštěkla. „Zavolám otci a požádám ho, aby vás okamžitě odvolal.“

Všimla si, že vedle lehátka stojí její zavazadlo, které, jak si matně vzpomínala, jí sem donesl jeden

z členů posádky Jonnyho jachty, jenž ji z přístavu do vily v noci přivezl. Dveře vily byly tou dobou ještě zamčené a nechtěla Filippa budit, proto se uvelebila na jednom z lehátek u bazénu, aby tam zbytek noci přečkala.

Z kabelky, odložené na kufru, vyndala telefon a zadala otcovo soukromé číslo. Na druhém konci se pochopitelně, jako obvykle, ozvala jeho sekretářka Monica a jako obvykle jí sdělila, že Randolph je zaneprázdňen a nechce být rušen. „*Řeknu mu, že jste volala, a určitě se s vámi spojí, jakmile to bude možné,*“ oznámila Arianně, přestože musela vědět, že dceři ještě nikdy zpátky nezavolal.

„Ráda bych mu nechala vzkaz,“ informovala sekretářku a při pohledu na Santina, kterak si nalévá a dopijí zbytek kávy, která ještě zůstala v konvici, v ní vřela krev. „Mohla byste vyřídit otcí, že žádného osobního strážce nepotřebuju a pana Vasariho jsem vyhodila?“ Prořala jmenovaného zlostným pohledem a pokračovala: „Vilu Cadenza opustí bez prodlení.“

Santino si Ariannu, zatímco telefonovala, zálibně prohlížel. Zaujaly ho především její dlouhé štíhlé nohy a pod hedvábným sarongem se rýsující plná ňadra. Okamžitě se vzrušil a byl rád, že noviny, jež měl v klíně, tuto skutečnost zakryly. Už před tím, než přijal nabídku Randolpha Fitzgeralda, věděl, že jeho dcera je velmi pohledná, ale netušil, že v něm vzbudí tak šíravou touhu.

Během nedávné reklamní kampaně na jeden parfém, kdy se objevila na billboardech jen v černém krajkovém prádle, nemohla nechat chladným žádného muže. Kdo by netoužil dotýkat se jejích skvostných křivek a líbat ty smyslné rty? On si ale bude muset nechat zajít chuť.